

Разом і до кінця!

Честь захисникам Вітчизни, які залишаються вірними Присязі та безбронно стоять в Криму проти обвішаних кулеметами й гранатометами окупантів, проти кораблів російських флотів, проти війська, якого за версією північного сусіда, в Криму немає. У цій ситуації український Крим немов невинна дівчина терпить наругу загарбників, але дух війська, дух всієї України міцніє. І ненажерливий агресор має зрозуміти, що армія з народом, а народ з армією.

Браття! Весь народ України, незалежно від крові та віросповідання, з кожним днем імперської агресії стає більш єдиним і рішучим. Тисячі людей обступають військкомати, чоловіки та жінки записуються в сотні самооборони. До лав захисників Вітчизни в один стрій рвуться статки підлітки та ветерани, бізнесмени й робітники. Військові, правоохоронці, громадськість, політики та дипломати формують єдину силу, яка має дати гідну відсіч агресору.

Нині не час бути пасивним. Хто вагається зараз, буде шкодувати завтра. Тож разом дамо відсіч окупантам і до кінця залишимося вірними Присязі й народу України.

Слава Україні!

НА ПУЛЬСІ ПОДІЙ

Протистояння на мужність

...Тридцять найкращих років життя віддано службі з охорони кордонів. І не лише далекосхідних тодішнього СРСР, а найбільше західних рубежів держави, де ще до нинішнього часу можна побачити сліди жорстоких, нерівних боїв з фашистами воїнів у зелених кашкетах. Захищаючи кордон, рідну землю своєї Вітчизни від нападників, десятки тисяч прикордонників у тому, такому уже далекому для нинішнього молодого покоління моїх співвітчизників, 1941 році «зелені кашкети» заплатили за вірність Присязі дорогою ціною — власним життям. У спадщину герої залишили нинішнім охоронцям кордонів не тільки свої імена, пам'ять про них, а, мабуть, найголовніше — бути у всьому гідними продовжувачами їхньої справи. Так воно і було до останнього часу. На прикладах старших десятиліттями, навіть після розпаду колишнього «могучого і єдиного» на окремі суверенні держави вчилися нові покоління охоронців кордону.

І навіть у найстрашнішому сні не могло передбачитися таке, що нині відбувається на Кримському півострові, де, грубо порушивши міжнародно-правові норми, чужі воєнки ще вчора братньої країни й стратегічного партнера нашої суверенної держави, віроломно порушили її рубежі з намаганням примусити нас, українців, жити за їхніми правилами.

Пересічний громадянин може запитати: «А що, прикордонники не могли дати відсіч, чи не було чим це зробити?». Могли і можуть. На це і розраховували по той бік ще вчора дружнього кордону. Проте помилилися. Заблоковані у місцях своєї дислокації, охоронці морських і сухопутних кордонів України, не зробивши жодного пострілу, не піддалися на провокативні дії чужинців.

Чому? Усі військові конфлікти, як свідчить історія, завжди розпочиналися з першого пострілу. Прозвучав би він зараз, і це б стало початком, м'яко кажучи, воєнного протистояння, і, не дай Господи, війни двох братніх слов'янських народів у самому центрі Європи.

А це знову море крові, сліз і горя, чого за свою історію український народ вистраждав немало.

Нині наша мужність і, зокрема, українських прикордонників, уже в нових історичних умовах, на певний час поки що вимірюється не зброєю, а своєю витривалістю у цьому занадто небезпечному, нерівному, але історично виправданому протистоянню.

Звичайно, важко передбачити чим і як закінчиться ворожа інтервенція, яка, під приводом незадоволення окремими громадянами Криму рішення на державному рівні мовних питань, вторглася на нашу землю. Але закономірність така: український народ і його захисників ще нікому не вдалося поставити на коліна. Так було, так є і так має бути.

Василь КЛИМЕНКО,
заслужений журналіст України,
почесний прикордонник України,
полковник у відставці

КРИЗА В УКРАЇНІ

Священне право на державність

Вперше за час незалежності Україна опинилася в ситуації, коли проти нашої країни розпочато реалізацію агресивного силового сценарію із застосуванням збройних формувань зарубіжної держави. Керівництво Російської Федерації, ігноруючи всі існуючі двосторонні та міжнародні домовленості про територіальну цілісність України і про незастосування сили, заявило про «право використання Збройних Сил Росії на території України до нормалізації суспільно-політичної обстановки в цій країні». Такого права в Росії немає. Україна — наша країна і лише українським громадянам вирішувати, як нам тут жити.

Підготував
Максим СІБУРОВ

Напевно, в Україні немає жодної людини, яка б не чула про ті тривожні події, що відбуваються на Кримському півострові та й у державі взагалі. Однак «ПУ» все ж таки нагадає нашим читачам хронологію подій з початку їх загострення, позицію керівництва нашої держави та звичайних українських громадян.

26 лютого. Кілька тисяч кримчан на чолі з Меджлісом кримсько-татарського народу вийшли до Верховної Ради Криму відстоювати існування автономії в складі України. Поруч пройшла акція російських націоналістів, які вимагали приєднання Криму до Росії. Між опонентами відбулися зіткнення.

27 лютого. Озброєні автоматичною зброєю та гранатометами люди захопили будівлі Ради Міністрів і Верховної Ради АРК. Під дулами автоматів пройшла сесія Парламенту автономії, на якій було відправлено у відставку Уряд Криму. Новим Главою Радміну проголосили лідера партії «Русское единство» Сергія Аксьонова, партію якого на минулих виборах підтримали аж 4% жителів Криму. Аксьонов закликав Президента Росії «забезпечити мир і спокій у Криму». На в'їзді на півострів з'явилися блок-пости та люди зі зброєю. На півострові спостерігалася несанкціоноване пересування сил Чорноморського флоту РФ.

1 березня проросійські акції пройшли в Донецьку, Миколаєві та Херсоні. Цього ж дня Володимир Путін просив у Ради Федерації РФ дозволу «у зв'язку з екстраординарною ситуацією, що склалася в Україні, загрозою життю громадян Російської Федерації, наших співвітчизників, особового складу військового контингенту Збройних Сил РФ» використовувати російські війська. Рада Федерації прохання задовольнила.

2 березня у Києві почалося Народне віче. Головне питання — агресія з боку Росії і ситуація в південно-східних областях України.

У Сімферополі біля штабу ВМС України і будівлі Ради Міністрів Криму проходять нечисленні акції проросійських сил.

Російські військові намагалися потрапити у частини внутрішніх військ у Криму під приводом перевірки умов проживання.

Військовослужбовці РФ та козаки вимагають скласти зброю від морпхів ВМС України у Феодосії. У разі невиконання ультиматуму

погрожують штурмом. Українські бійці відмовляються здаватися та скандують «Слава морській піхоті!». Водночас представники самопроголошеної влади Криму і окупаційних сил пропонують українським військовим російське громадянство, намагаються підкупувати їх зарплатами і соціальними благами. Сили РФ та їх поплічники беруть в облогу пункти пропуску через кордон в Автономній Республіці Крим.

У Харкові, Дніпропетровську, Запоріжжі й Донецьку проходять мітинги на підтримку територіальної цілісності України. Варто відзначити, що на момент верстки номера провокації проти українських військових та правоохоронців, прикордонників зокрема, тривають, щогодини надходять нові повідомлення щодо стабілізації або навпаки загострення ситуації в тій чи іншій точці Криму.

Натомість в. о. Президента України Олександр Турчинов, Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк та в. о. міністра оборони Ігор Тенюх виступили зі зверненням до народу України.

Як заявив Олександр Турчинов, наразі Збройні Сили України приведені в повну бойову готовність. Також видано наказ про охорону всіх електростанцій і аеропортів. В. о. Президента додав, що РНБО розробило детальний план на випадок війни.

У той же час, як запевнив у телефонній розмові з Арсенієм Яценюком прем'єр-міністр Росії Дмитро Медведев, РФ поки не прийняла рішення про введення військових сил на територію України.

У свою чергу в. о. міністра оборони висловив влчність генералам і адміралам, офіцерам, сержантам і старшинам, солдатам і матросам — усім українським військовослужбовцям у Криму за мужність, твердість, непоступливість і вірність Військовій присязі.

Прем'єр-міністр України закликав людей об'єднатися та пообіцяв, що Уряд буде захищати всіх без винятку громадян України, на якій би мові вони не розмовляли та яку б

релігію не сповідували. Крім того, Арсеній Яценюк забов'язав Міністерство оборони та Міністерство фінансів негайно підготувати проекти рішень про допомогу Збройним Силам України. Як зауважив він, незабаром будуть прийняті рішення про додаткове фінансове забезпечення і додаткові виплати для військовослужбовців Збройних Сил України. «Прошу після прийняття рішення невідкладно профінансувати ці видатки. Незважаючи на те, що в нас казна порожня, але для героїв України уряд зробить все, аби вони відчували, що українська держава їх шанує, поважає і турбується про них» — сказав він.

Об'єднався проти політики Кремля й увесь цивілізований світ, про що, до речі, ми розкажемо в окремому матеріалі. Позначилося це й на позиції керівництва РФ. Зокрема, Президент і верховний головнокомандувач ЗС РФ Володимир Путін видав наказ військам, які брали участь у «навчаннях» поблизу українських кордонів, повертатися в місця постійної дислокації. Це зняло напруженість з сухопутної ділянки українсько-російського кордону. Однак протистояння між російськими і українськими військовослужбовцями на півострові продовжилося: триває блокування пунктів дислокації частин української армії, внутрішніх військ і прикордонної служби, систематично фіксуються силові напади, на щастя невдалі і без стрільби на враження, на кораблі ВМС ЗСУ тощо. При цьому російська сторона стверджує, що в конфлікт вступають не російські війська, а «сили місцевої самооборони».

У свою чергу секретар РНБО України Андрій Парубій на брифінгу у Верховній Раді України відзначив, що зовнішньополітична стратегія Росії щодо України зазнала повного провалу. Він сказав, що під час засідання Ради безпеки ООН Україна отримала підтримку не тільки від західних держав, але й від Китаю та від держав-членів СНД, зокрема Казахстану. Андрій Парубій додав, що план швидкого входження російських військ на територію України «провалено». При цьому секретар РНБО визнав, що ситуація в Україні, зокрема в Криму, залишається напруженою. Наразі відбувається інформаційна війна, в якій прикрашають тих, хто переходить на бік Росії. «У цій інформаційній війні намагаються переконати, що російські війська зустрічають з квітами», — заявив секретар РНБО України. — «Це величезна війна, яка ведеться проти нас».

Він також зазначив, що українським командуванням висловлено підтримку та щире подяку військовослужбовцям у Криму. За його словами, на командирів та військовослужбовців у Криму чинився тиск з боку самопроголошеної нової влади — «їм погрожували, погрожували їхнім сім'ям, пропонували матеріальні блага, але жоден військовослужбовець і офіцер, крім контр-адмірала Березовського, не зрадив Україну і не перейшов на іншу сторону».

Варто відзначити, що й звичайні громадяни України почали демонструвати виключну згуртованість і патріотичність. Сьогодні військкомати не встигають реєструвати військовозобов'язаних чоловіків, які прибувають в рамках мобілізації. Вона, до речі, проходить настільки активно, що військкомати, структура яких за останній період була майже знищена, швидкими темпами відновлюють діяльність і не встигають реєструвати бажаних, які сьогодні хочуть своїм прикладом і своєю дією допомогти Українській армії. ■

facebook

ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ

Саша Шрам

В цей важкий для України час всі повинні стати на захист Батьківщини! Ветерани-прикордонники, пропоную згуртуватися та виступаю з пропозицією до Державної прикордонної служби України: терміново сформувати з ветеранів прикордонних військ резервні застави та мотоманеврені групи для посилення охорони державного кордону України.

ОФІЦІЙНО

Звернення Голови Державної прикордонної служби України до особового складу Азово-Чорноморського регіонального управління Державної прикордонної служби України

Шановні бойові друзі, колеги!

В Автономній Республіці Крим склалася надзвичайно складна суспільно-політична обстановка, що є загрозою для суверенітету та територіальної цілісності України.

Протягом кількох останніх днів озброєні угруповання, які діють під прапорами Російської Федерації, здійснили захоплення Верховної Ради та Кабінету Міністрів Автономної Республіки Крим.

Крім того, має місце захоплення російськими бойовиками аеропортів «Сімферополь» і «Бельбек», а також прикордонних та інших частин Збройних Сил України.

Дії військових формувань Росії в Автономній Республіці Крим порушують низку міжнародних безпекових домовленостей і гарантій. Жодних юридичних підстав для збройної агресії, порушення територіальної цілісності України та перегляду її кордонів немає. Кордон нашої держави є єдиним і недоторканим.

У цей складний для долі нашої України час Колегія Державної прикордонної служби, Рада ветеранів прикордонників України звертається до Вас, захисників кордонів України, із закликом за будь-яких обставин залишитися вірними Присязі українському народові, за будь-яких загор зберегти військову честь і пам'ятати, що головна абсолютна

цінність для кожного військовослужбовця є Батьківщина. Вся Україна за Вашою спиною. Ваші стійкість і героїзм підтримується всім українським народом.

Ми – професійні військовослужбовці-прикордонники, взявши за зразок історичний досвід наших славних предків, повинні виконати свій службовий обов'язок перед українським народом і захистити його від збройної агресії.

Запевняємо Вас, що керівництво Української держави, усе світове співтовариство працює над забезпеченням українських прикордонників необхідною підтримкою. Командування, вся Державна прикордонна служба України поряд з Вами!

Усі військовослужбовці-прикордонники повинні залишатися на місцях несення служби, не піддаватися на провокації та вживати можливих заходів для охорони державного кордону України, збереження зброї, державного майна й засобів охорони кордону. Головне – необхідно вжити виключних заходів для збереження життя та здоров'я персоналу й родин прикордонників.

Мужність, стійкість і заслуги персоналу Азово-Чорноморського регіонального управління, кожного солдата та офіцера будуть достойно оцінені й відзначені. Ні один військовослужбовець і члени їхніх родин не залишаться без допомоги та захисту. Матеріально-технічне, грошове, кадрове та інші види забезпечення Вам гарантовано.

Ті випробування, що сьогодні випали на Вашу долю, є значними та доленосними. Ми впевнені, що Ви витримаєте їх із притаманними прикордонникам гідністю, стійкістю та товариською згуртованістю. Прикордонники своїх не залишають! Разом до кінця!

Слава Україні!

Генерал армії України Микола ЛИТВИН

ЖОРСТКИЙ РУБІЖ

Розпочата операція «Кордон»

В Адміністрації Держприкордонслужби відбулася прес-конференція першого заступника Голови Державної прикордонної служби України – директора Департаменту охорони державного кордону генерал-полковника Павла Шишоліна щодо обставинки на державному кордоні України, яка склалася в Автономній Республіці Крим, а також виконання прикордонниками завдань з охорони державного рубежу в умовах блокування озброєними російськими військовослужбовцями прикордонних підрозділів.

Наталія УСТЬЯНЦЕВА

них військовослужбовців Російської Федерації блокували місце несення служби прикордонним нарядом, вони відтіснили своєю озброєною, в тому числі кулеметами, силою, і пропустили на територію України автомобілі з озброєними російськими військовослужбовцями. Тим самим грубо порушили угоду про пункт пропуску через державний кордон між Україною та Росією. Крім того, російською стороною систематично порушується Угода про перебування Чорноморського флоту на території України. Її підрозділами, а також кораблями здійснюється перетин кордону з причини фізичного непропуску наших нарядів до місць несення служби. Проте особовий склад Держприкордонслужби України не залишив свої підрозділи та місця несення служби, не склав зброю, яка знаходиться повністю під пильним контролем прикордонників, та не передав систему управління українським кордоном у руки агресивно налаштованих силовиків іноземних спецслужб і місцевих екстремістів, – зі словами «Доповідаю українському народові» повідомив перший заступник Голови Держприкордонслужби Павло Шишолін.

Крім того, на конференції зауважено, що особовий склад прикордонного відомства розпочав комплекс заходів щодо посилення прикордонного режиму на адміністративному стику з АР Крим спільно з правоохоронцями МВС та військовослужбовцями Збройних Сил України. З метою недопущення в'їзду в Україну з території РФ організованих груп, окремих осіб, які можуть брати

участь у заходах екстремістського характеру, перевезення зброї, боєприпасів, вибухових речовин на східній ділянці кордону розпочато операцію «Кордон» у співпраці з МВС та СБУ. Резервами Держприкордонслужби також додатково виставляються прикордонні наряди та застосовується спецтехніка. Не зробивши жодного кроку назад, українські прикордонники рішуче заявляють про свою готовність захищати державний рубіж до останнього.

Крім того, Павло Шишолін зауважив, що не було написано жодного рапорту про небажання служити у лавах Державної прикордонної служби України, та наголосив на тому, що всі військовослужбовці служби за контрактом, які сьогодні охороняють державний рубіж на території АР Крим, повністю забезпечені всіма необхідними матеріально-технічними засобами, грошове забезпечення вони отримують вчасно і в повному обсязі.

– Від Голови Держприкордонслужби Миколи Литвина, від себе й від імені Колегії дякую всім прикордонникам України, а особливо Азово-Чорноморському регіональному управлінню, нашим військовослужбовцям-колегам у Криму, які виконують сьогодні свій обов'язок перед державою. Вони проявили дійсно мужність і професіоналізм, захищаючи кордон України. Я гордий тим, що служу сьогодні в такому колективі й мені не соромно за наших прикордонників, – наголосив генерал-полковник Павло Шишолін.

ГАРЯЧІ БУДНІ

Знахабніли вкрай

Під час здійснення прикордонного контролю порому «Єйськ» у пункті пропуску «Крим-Кубань» у одному із мікроавтобусів прикордонники виявили сім озброєних до зубів бойовиків. Дозволів на ввезення в Україну вогнепальної зброї, звичайно, в них не було, причому українських прикордонників вони взагалі проігнорували. Більш того, з прибуттям цих незрозумілих осіб у пункт пропуску зі сторони України увірвалися з десятком озброєних автоматів та кулеметами військовослужбовців ЧФ РФ. Вони відтіснили прикордонний наряд і зайняли вогневі позиції по периметру. Дочекавшись наступного порому з трьома КамаЗами з озброєними чоловіками, вони усім «гуртом» попрямували вглиб України.

Максим МАЛОВ

Забрехалися

Неодноразово російські засоби масової інформації подавали інформацію про те, що українці масово втікають у Росію через ситуацію, яка склалася в Україні. При цьому називаються цифри, які сягають понад 100 тисяч осіб. До того ж у деяких відеоматеріалах використовували кадри з пункту пропуску «Шегіні», що на кордоні з Польщею, де щоденний пасажиротранспортний потік досить значний. Державна прикордонна служба України наголошує, що в даний час масового перетину кордону громадянами, серед яких і громадяни України, не відбувається. Більш того, наразі він дещо зменшується.

Василь ДРОЗДОВ

У Крим – на фронт

Оформляючи потяг «Москва – Сімферополь» у залізничному пункті пропуску «Харків-пасажирський» прикордонники затримали росіянина, який начебто вирішив провідати родичів у Миколаєві. Однак при більш детальному огляді в нього знайшли військовий квиток командира відділення підрозділу спеціального призначення військово-десантних військ Російської Федерації. Прихопивши у багаж камуфльовану форму та армійські черевички, він скоріш за все сподівався «відпочити» у Криму. Що й підтвердилося знайденою в його мобільному телефоні SMS із текстом «Уехал в Крым, оттуда на фронт – воевать, если что, я болен».

Горп ПЛЕТЕНЬ

На межі міжнародного бойкоту

Наша держава, а точніше, останні події, що активно розвиваються у Криму, вже тривалий час привертають увагу всієї світової спільноти, міжнародних організацій, провідних політичних і навіть церковних діячів. З огляду на те, якими темпами зростає напруга в Криму, реакція країн світу та їхніх лідерів не змушує на себе чекати.

Валентина ЛАЗАРЧУК

Так, ще на початку кризової ситуації в Автономній Республіці Крим президент США Барак Обама доволі різко висловився стосовно дій Кремля на українському півострові. Він, зокрема, застеріг, що в разі ескалації конфлікту, Росія дорого за це заплатить.

Водночас верховний представник Європейського Союзу Кетрін Ештон рішуче засудила вторгнення російських збройних формувань на українську територію і заявляє, що такі дії порушують міжнародне право. Крім того, ЄС закликає Росію погодитися із пропозицією України провести консультації з усіма учасниками-підписантами Будапештського меморандуму. Також Ештон переконує, що ЄС підтримуватиме будь-який конструктивний діалог, що матиме на меті мирне розв'язання кризи.

Всі учасники екстреного засідання Ради безпеки ООН, що відбулося в Нью-Йорку, висловилися за збереження суверенітету і мирне врегулювання кризи в Україні. Представник США в ООН Саманта Пауер заявила, що Штати не бачать підстав для введення російських військ на територію України. Адаже поки немає ніяких доказів утиску російських національних меншин в Україні в цілому, і в Криму зокрема, а «все, про що говорять представники Росії, це — вигадані загрози». США впевнені, що ситуація в Криму — це інтервенція Росії та акт прямої агресії проти суверенної держави. Жорстко розкритикувала дії Російської Федерації представник Люксембурга. «Ми виступаємо

за суверенітет, територіальну цілісність України, порушену російськими збройними силами, а також постановою Ради Федерації, яке узаконило таке вторгнення. Це є прямим порушенням нашої Хартії, а також Хельсінкського акту», — повідомила постійний представник Люксембургу в ООН Сільвія Лукас.

Від словесного невдоволення кризою в Україні деякі гравці на міжнародній арені вдаються до більш дієвих, на їхній погляд, важелів впливу. Низка країн світу відкликала своїх послів з території Російської Федерації. Так, до вирішення конфлікту навколо України США заморозили будь-які переговори з Росією з питань торгівлі та інвестицій. Раніше вже повідомлялося про те, що Америка перервала також і військові контакти з РФ. Отож, як результат, Штати припиняють всі спільні навчання, переговори, візити та конференції з Росією.

Події на Кримському півострові фактично перетворили «Велику вісімку» — «клуб» провідних держав світу, куди входить і Росія — у «Велику сімку». Аби змусити Кремль переглянути свою стратегію стосовно України, сім провідних країн світу в спільній заяві засудили вторгнення Росії на територію України і скасували підготовку до саміту «Великої вісімки», що має відбутися в червні нинішнього року в постолімпійському Сочі. Окремою темою спеціального повідомлення «Великої сімки» стала готовність до фінансової допомоги Україні, як через інструменти МВФ, так і ресурси Європейського Союзу.

Водночас міністр закордонних справ Великої Британії Вільям Хейг застерігає про ризик «свідомої провокації», що може спричинити небезпечний інци-

дент в Україні. Виступаючи перед британськими парламентарями, він також зазначив, що уряд України заслуговує похвали «за відмову піддатися провокаціям» Росії.

Український парламент також запросив ООН, ОБСЄ, НАТО, ЄС та інші міжнародні структури провести візні засідання в Україні, аби вжити всіх необхідних заходів і урегулювання кризової ситуації.

До України прибула місія Організації з безпеки та співробітництва в Європі, яка вирушила до Криму для встановлення фактів агресивних дій російської сторони із зазіхання на територіальну цілісність та суверенітет України.

Заступник Держсекретаря США Вікторія Нуланд заповнила, що багато інструментів, які має в своєму розпорядженні ОБСЄ, будуть якнайшвидше задіяні в Україні.

Водночас у світових ЗМІ йде бурхливе обговорення подій на Україні. Особливо цікава думка англомовних видань — рупорів «мозкових центрів» та провідних видань США й Великобританії, до думки яких прислухаються політики найвищого рангу.

«Захід моргає, не вірячи своїм очам — Володимир Путін тільки що вторгся на Україну», — так починається стаття в журналі Politico. Автор статті, відомий фахівець з Росії Бен Джуда, ставить питання: чому Росія вирішила поставити на кон свої мільярди відносини із Заходом? Все тому, що «Росія більше не поважає європейців так, як вона поважала їх після Холодної війни. Росія вважає, що все, що сьогодні цікавить західні країни — це гроші».

Політолог Олександр Мотиль, який вважає «вторгнення

до Криму» божевільним кроком, що суперечить інтересам Росії, у своїй статті у Foreign Affairs розмірковує про те, чому президент Путін пішов на це. Автор пов'язує такі дії з манією величчя, а також з тугою Росії по втраченому 1991 року статусу наддержави. Путін, за його словами, завжди «ставив під сумнів легітимність України як суверенної держави і наявність в українців окремої від росіян ідентичності». Мотиль побоюється, що Росія не обмежиться Кримом, а піде далі і може не зупинитися до самого Києва. Він вважає, що ЄС і США повинні, якщо не втрутитися у війну, то припинити «вести з Росією справи як зазвичай», а також вжити низку символічних кроків — направити невеликий контингент американських солдатів для охорони київського аеропорту, почати обговорювати вступ України в НАТО, ввести санкції проти російських чиновників тощо.

У різкій негативній формі останні дії Росії щодо України оцінює The New York Times, присвячуючи цій темі відразу кілька матеріалів. «Цинічне й обурливе використання кризи на Україні для того, щоб отримати контроль над Кримом», — так дії Володимира Путіна оцінює видання в своїй редакційній статті «Агресія Росії». При цьому The New York Times зазначає, що виправдань такої політики з боку Росії немає. «Президент Володимир Путін практично не залишив сумнівів у тому, що він має намір послабити новий уряд України, змушуючи його йти на поступки або зіштовхуючи з де-факто розділом територій, населених переважно етнічними росіянами — від Криму й Одеси до індустріального серця країни на сході. Цю стратегію було реалізовано агресивно за допомогою хитрощів, пропаганди і прямої військової загрози», — пише в своїй статті Стівен Лі Майєрс.

Останні події в Україні неминує сильно зашкодити відносинам США та Росії, зазначає Чарльз Кінг в своїй статті The New York Times «Крим — вогнище напруженості». Він додає, що «військова операція не санкціонована жодним міжнародним інститутом», її «благословив» виключно російський парламент.

Еліот Коен з 2007 по 2008 — радник Держдепартаменту, а зараз викладач в Університеті Джонса Хопкінса. У своєму розлогіму есе на сторінках Washington Post натякає на випадок в історії — Мюнхенську змову, коли Німеччина захопила область, населену своїми співвітчизниками (судетськими німцями, котрі до 1945 компактно проживали в північних і північно-західних регіонах Чехії).

Загрози Джона Керрі виключити Росію з «вісімки» і благаання українського уряду про надання допомоги з боку НАТО знаменують собою небезпечну ескалацію кризи, яку можна стрима-

ти, якщо гору візьмуть холодні голови. У Вашингтоні та Києві, схоже, панують настрої істерії, вважає журналіст The Guardian, Джонатан Стіл. Перефразовуючи слова одного американського сатирика, можна сказати, що ще ніхто не втратив грошей, роблячи ставку на безжалісність Путіна. Судячи з усього, західні країни про це забули, наголошується в редакційній статті. Мета Росії в країнах ближнього зарубіжжя полягає у протидії розширенню НАТО. Російські люди скрізь служать «виправданням для втручання». Це одна з причин, з яких у колишніх радянських республіках роздають російські паспорти.

Революція в Києві сприймається в Москві як своя власна поразка. Ситуація критична. Країни світу «повинні використовувати всі наявні в їх розпорядженні дипломатичні засоби для того, щоб приборкати пана Путіна ще до того, як над Україною виникне ознака Боснії», підсумовує газета.

Отож, якщо дипломатичні кроки не матимуть успіху, Росія ризикує опинитися у повній міжнародній ізоляції — цивілізований світ заговорив про замороження фінансових активів, припинення ввізов та економічних переговорів із РФ.

Водночас разом зі світовою спільнотою нестабільністю в Україні занепокоєна й сама Росія. Зокрема, в Держдумі РФ народні обранці настільки переймаються долею своїх громадян та російськомовних українців на території України, що й надалі вирішили продовжувати «надавати допомогу» брательному народу. Так, депутат Держдуми Роман Худяков звернувся до міністра з розвитку Далекого Сходу Олександра Галушки з проханням розглянути можливість створення робочих місць на Далекому Сході РФ для громадян України. При тому переселенням обіцяють надати житло. На думку парламентаря, після 5 років чесної роботи, спрямованої на освоєння Далекого Сходу, українцям можна буде дещо спростити процедуру отримання російського громадянства. Що ж, така щедрість сусідньої жертви «підкуповує».

Додатково

Аби зрозуміти всю серйозність намірів Кремля щодо території України, варто звернутися до цифр. За результатами торгів на фондовому та товарному ринках після першого дня протистояння в Криму Росія втратила понад 55 млрд. доларів США, російський рубль обвалився до історичного мінімуму, акції провідних російських компаній суттєво впали у ціні. Варто зауважити, що дана сума перевищує навіть той бюджет, який Володимир Володимирович витратив на підготовку до цьогорічних зимових Олімпійських Ігор, що відбулися в Сочі, а це — 50 мільярдів доларів.

Брат у ворот

Ми стоїмо на своїй землі. Прикордонні підрозділи перебувають на території України і немає жодних аргументів, щоб це спростувати. Кримська земля по праву належить Україні, її народів і залишиться нею попри штучну політичну кризу.

Андрій КУЧЕРОВ

Сьогодні весь народ пишається витримкою українських військовиків, у тому числі й прикордонників, які перебувають у Криму. Незважаючи на постійний морально-психологічний тиск, погрози фізичного характеру, в тому числі на адресу сімей і дешеві трюки з пропозиціями прийняти нову присягу або перекупити людську гідність американськими доларами (хоча логічно було б пропонувати російські рублі), військовослужбовці Азово-Чорноморського регіонального управління залишаються вірними українському народові. Їх всіляко підтримує весь український народ, весь склад Державної прикордонної служби України!

Збройні люди, які начебто охороняють спокій кримчан, виглядають як справжні загарбники. Вони вважають, що мають право блокувати частини та підрозділи Збройних Сил України, об'єкти військової інфраструктури. Як справжні мародери вони намагаються захоплювати будівлі або диктувати свої умови та розмовляти мовою ультиматумів.

А як інакше можна назвати угруповання військових зі стрілецькою

зброєю, без розпізнавальних знаків у масках, які прикривають обличчя. Саме таких «воєнків» ми бачимо у телевізійних сюжетах, які показують сомалійських піратів. Ті ж «калаші», захисні маски, показна агресія... І велике бажання щось захопити, погрожуючи при цьому зброєю...

Хочеться нагадати, що історія має багато прикладів, які доводять, що насильницькими методами неможливо нав'язати волю тим, хто боронить землю своїх батьків і пращів.

Кілька прикладів. Славнозвісний план «Барбаросса» передбачав захоплення прикордонних застав протягом 40 хвилин. У результаті, війська загарбників отримували довгострокові осередки спротиву, які тривалий час не могла подолати ані артилерія, ані бронетехніка. Чим у результаті все закінчилося? Правильно, Нюрнберзьким судом.

Із новітньої історії України хочеться згадати придністровський конфлікт. Молода держава зуміла локалізувати на своїй території ситуацію, не допустила вогонь війни на свою територію, а українські прикордонники довели свою спроможність утримати ситуацію та прийняти велику кількість біженців із сусіднього регіону. Гостинна українська земля дала тимчасовий притулок мешканцям Придністров'я, серед яких було чимало етнічних росіян.

Саме вони відчували себе у небезпеці, знаходячи притулок на українській землі, в українських сім'ях.

Територіальні претензії щодо українського острова Коса Тузла тримали в напрузі світ не один місяць. Наші сусіди за допомогою штучної дамби намагалися переконати всіх, що природа помилилася, коли зробила Тузлу островом, який належить Україні. Як результат, на українській землі почала функціонувати повноцінна українська застава, а територіальні претензії потерпіли повне фіаско.

Сьогодні нам пропонують для спілкування мову насильства, всюдозволеності та нехтування елементарними законами. В тому числі законами людяності. Українці – нація мирна та гостинна. Але до тих пір, поки ворог не стане у воріт рідної домівки. А мужність воїнів-українців відома всьому світові. Хочеться згадати знаменитого військового льотчика-аса українця Івана Кожедуба, уродженця Сумщини. У роки Великої Вітчизняної війни Іван Микитович особисто збив понад 60 літаків ворога та згодом став тричі Героєм Радянського Союзу. Особиста мужність українця, патріотизм і відданість справі стали прикладом та взірцем для всього світу.

І таких прикладів можна навести чимало. Але українцям не притаманна агресія. Ми любимо працю, мирне небо і поважаємо кожного, незважаючи на його національність. Хто знає, як склалася б доля молодого російського лікаря Миколи Амосова, якби він не приїхав у столицю

України. Саме у Києві хлопець з Вологодщини зміг реалізувати себе як хірург, врятував не одну сотню людей, дав шанс на життя та віру у майбутнє. Микола Михайлович по праву став справжнім українцем.

Хто знає, як склалася б доля СРСР у післявоєнні роки, якби молодий конструктор родом із Житомирщини Сергій Корольов не здійснив справжній прорив у невідомій всередині ХХ століття космонавтиці. Сергій Павлович – українець – показав себе талановитим конструктором, гарним організатором, світовим лідером у справі ракетобудування.

Український народ знає, що таке війна, адже неодноразово на її території проходили військові конфлікти. Українська земля рясно полита кров'ю багатьох народів, у тому числі й російською. Але історія, як ми бачимо, погано вчить деяких «яструбів», котрі вважають, що можуть сіяти хаос і чинити безлад!

Тому, звертаючись до наших прикордонників, хочемо дати їм чіткий сигнал: ми пишаємося вашою мужністю, незламним українським духом, відданістю українському прапору, справжньому чоловічому характеру.

Ми впевнені, що переможемо, адже перед вами не ворог, а боягузливий «сили самооборони», яких не може впізнати Президент рідної країни. Від них офіційно відмовились. Саме так буває з терористами, яких використовують, а потім без жалю здають. Свої здають!

Слава Україні!

У далеч років світить їхня зоря

Відзначаючи у нинішній далеко неоднозначній для української держави час червону дату календаря – Міжнародний день прав жінок і миру – 8 Березня, разом з першими весняними квітами та щирими побажаннями усіх благ прекрасній статі, ми шануємо не лише їхню чарівність, жіночу й материнську вірність, а й притаманні їм мужність і патріотичну відданість. Одним із яскравих прикладів цього можуть слугувати бойові подвиги дружин офіцерів-прикордонників у роки Великої Вітчизняної війни. Про декількох із них наша сьогоднішня розповідь.

Оскар МАЛИНОВСЬКИЙ

Ось як згадував після війни ті далекі перші години й дні тодішній начальник 91-го Рава-Руського прикордонного загону, після війни – генерал-майор Я.Д. Малий про дружин офіцерів, які перебували поряд зі своїми чоловіками: «Рядом с бойцами сражались жены командиров – М. Сергиенко, С. Волосушина, А. Сергеева, Л. Масикова. С первых минут войны мужественные патриотки нашли свое место на переднем крае: перевязывали раненых, подносили патроны, а когда требовала обстановка, брали в руки оружие».

Далі він доповнив: «В сложной обстановке оказался штаб погранотряда. Отступая под натиском превосходящих сил противника, он попал в окружение. Связь отсутствовала. Посланные с донесениями в штаб погранвойск округа две группы бойцов погибли в схватке с фашистскими диверсантами. В этих условиях решено было вынести из окружения знамя погранотряда. Свой выбор командование остановило на жене начальника резервной заставы лейтенанта В.А. Масикова. Любовь Степановна уже в первых боях проявила себя как смелый и решительный воин. И в этот раз она оправдала оказанное ей доверие – рискуя жизнью, вынесла из окружения боевое знамя 91-го погранотряда».

Інша жінка – героїня Катерина Григорівна Дармостун приїхала на Волинь у квітні 1940 року, коли її чоловіка було направлено для проходження служби в комендатуру міста Устилуг. Війна її застала у Володимир-Волинській лікарні, де 21 червня їй зробили складну операцію. Коли після трьох місяців хвороби вона повернулася в Устилуг з десятирічною донькою, то довідалася, що чоловік її загинув у перший день війни на кордоні, а доля інших їхніх двох дітей невідома. Їй, дружині офіцера, залишитися далі в окупованому німцями Устилузі було небезпечно. В грудні 1941 року вона перебралася на лісовий хутір і тут розпочала створювати антифашистське підпілля.

«В листопаді 1942 року, – пише Катерина Дармостун в своїй автобіографії, – з невеличкою групою радянських людей ми підпільно зайнялися організацією партизанського загону та пошуками зброї. Під виглядом спекулянтки, яка продавала фарби і сахарин, я ходила по селах Устилузького і Володимир-Волинського районів, розшукувала колишніх військовополонених. В результаті цієї роботи вдалося підібрати групу із 46 людей, озброєну 7 гвинтівками, 2 пістолетами та 10-ма гранатами. Зброї було мало, проте антифашистський настрій серед місцевого населення був великим».

Командиром їхньої групи обрали лейтенанта-прикордонника Глазова, котрий утік з Володимир-Волинського концтабору фашистів. Його група влилася до загону бригади Героя Радянського Союзу А. Бринського, що діяла на Волині і брала участь у багатьох боях. А Катерина Дармостун стала розвідницею, яку за бойові подвиги було нагороджено багатьма орденами і медалями.

Дружина політрука 11-ої прикордонної застави В. Кафтарова Галина Іванівна працювала лікарем у селі Заболотці. В перший день війни була на передньому краї – в окопах разом з чоловіком, надавала невідкладну допомогу пораненим, робила перев'язки, виносила поранених. Була тяжко поранена, де й померла на полі бою.

У найтяжчих умовах бою під Попільнею, переповзаючи від окопа до окопа, разом з фельдшером і санітарами у боротьбу за життя поранених прикордонників вступила Поліна Демидівна Титкова. Після закінчення медучилища вона працювала завідувачою фельдшерсько-акушерським пунктом в одному з прикордонних сіл. Грянула війна і Поліна Демидівна з перших годин стала в ряди захисників Вітчизни. Пізніше їй довелося брати участь у багатьох боях, лише під час звільнення від загарбників білоруського міста Вітебськ мужня патріотка винесла з поля бою 150 поранених бійців і офіцерів.

Багато яскравих сторінок вписали в літопис Великої Вітчизняної війни жінки кордону. Їхня мужність, героїзм і відвага – це та духовна спадщина, яку ми маємо шанувати не лише у святковий Міжнародний день прав жінок і миру, так зване 8 Березня, а й повсякчас у нашому житті. ■

Краса сильніша

Минулого року чимало наших колег-прикордонниць взяли участь у другому міжвідомчому конкурсі «Красуня в погонах-2013». Його фінал планувалося провести наприкінці минулого року. Утім, з огляду на події, які розгорнулися тоді у країні, співорганізаторами (друковані видання Держприкордонслужби, МВС та Міністерства оборони України) було перенесено захід на переддень 8 Березня.

Проте напруження у державі, щоправда вже через інші обставини, на жаль, не спадає. Зрозуміло, що й тепер про урочистості також не йдеться. Та все

Прикордонна перлина «Іллічівська»

Прапорщик Олеся Корса – без сумніву одна із найвродливіших інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Іллічівськ». Їй випала честь стояти на варті морського кордону нашої держави. В Олесі поєдналися жіноча врода та професіоналізм прикордонника, що ідеально вписуються в одеський колорит.

Наша красуня, уродженка міста-героя Одеса, в школі завжди була лідером, навчалася виключно «на відмінно». Дитяча тяга до вчителювання відіграла свою роль у виборі дівчини – коли настав час вона вступила до Одеського педагогічного коледжу Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К.Д. Ушинського. Здібна дівчина без проблем здобула кваліфікацію вчительки початкових класів. Згодом на заочній формі навчання вона отримала повну вищу освіту за спеціальністю «Педагогіка і методика середньої освіти. Українська мова та література».

Ще під час навчання в університеті вона одеситка відчула, що хоче поєднати своє життя з охороною рубежів рідної країни. Таке рішення не було сюрпризом для рідних. Можна навіть сказати, що саме цього й слід

було очікувати, адже все життя дівчину оточувала армія – батько військово-службовець, життя у військовому містечку (де традиційно проводилися урочисті паради до Дня Перемоги), де існували порядок і дисципліна у всьому. Професія батька вже тоді вплинула на Олесю – коли інші дівчатка

повним ходом приміряли мамині туфлі та сукні, вона за першої ж нагоди натягла на свою чорняву голівку татового кашкета і робила перші у своєму житті стройові кроки.

Ось так, через роки Олеся обрала те, що було призначено їй долею. 2005 рік для Олесі став пам'ятним, адже саме тоді, підписуючи контракт, дівчина присвятила себе служінню Батьківщині. Вона одразу ж потрапила до відділу прикордонної служби «Іллічівськ», де сьогодні успішно виконує обов'язки інспектора. Безумовно, дана посада вимагає максимальної зібраності та професійної підкованості. А Олеся з тих людей, які завжди готові навчатися, вдосконалюватися й працювати над собою. Щодня вона бере участь в оформленні суден закордонного прямування, для чого наша конкурсантка добряче проштудіювала «морське» законодавство.

Обравши професію прикордонника, Олеся жодного разу не пожалкувала про свій вибір. Більш того, вона пишається своїми зірками на погонах, адже це – не просто військове звання, це – свідомо громадянська позиція. ■

Як усе починалося...

Аеропорт «Бориспіль» – без сумніву, найпотужніші повітряні ворота Української держави. Щодня тут приземляються літаки з усіх куточків світу і привозять на своїх бортах силу-силенну людей. Пасажири бувають різні – зірки естради, політики та суспільні діячі. Але тамтешніх правоохоронців цікавить зовсім інша «каста» людей – правопорушники. Серед тих, хто не дає можливості злочинцю ступити на українську землю, ще одна фіналістка конкурсу «Красуня в погонах» сержант Катерина Агафонова, інспектор прикордонної служби Окремого контрольно-пропускного пункту «Київ».

Нині Катерина – гордість сім'ї, адже у найбільшому аеропорту країни їй довіряють вирішувати долю людей. Дівчина з радістю розповідає про один із найзахоплюючіших періодів у житті – студентство. По закінченні школи вона обрала Державний педагогічний університет, що в Бердянську. Там заповзятю опанувала історико-правові науки.

Чи то бажання пожити самостійним життям, вийшовши нарешті з-під батьківської опіки, чи прагнення фінансової незалежності, чи жага до пригону – зараз уже важко сказати напевно, що саме змусило тоді зовсім юну дівчину прийняти рішення перевестися на заочне відділення університету і піти служити. Навчальний

центр Держприкордонслужби України став місцем, де дівчина поступово перетворювалася на солдата. Своє шестимісячне навчання у військовому закладі вона згадує так – зима, холод, полігон, стрільби, сльози, перловка, кроси... А ось уже при врученні погонів молодшого сержанта прийшло відчуття істинної самостійності й дорослості.

І ось сьогодні Катерина Агафонова захищає головні повітряні ворота України. Тисячі пасажирів кожного дня – привітні, своєрідні й, у деякій мірі, по-своєму цікаві. Траплялися випадки, коли наша красуня стикалася з нелегальними мігрантами, але пильність кожного прикордонника та правильно по-

будована взаємодія не залишають правопорушникам жодного шансу. І ось настав той день, коли Катерина власноруч виявила підроблений паспорт. Порушника законодавства затримали. А пильного правоохоронця заслужено нагородили медаллю «За сумлінну службу». Це перша відомча нагорода дівчини. Сподіваємося, що й не остання.

Зупинятися на досягнутому впевнена в собі та цілеспрямована Катерина Агафонова точно не збирається. Вона ніколи не забуває про самовдосконалення, постійний інтелектуальний, духовний і фізичний розвиток, виховання в собі кращих не лише професійних, але й людських якостей. ■

за війну

ж ніякі складнощі не можуть скасувати вшанування наших жінок. Вони лише здатні зробити свято скромнішим. Адже навіть на фронті чоловіки знаходили час, аби подарувати своїм бойовим подругам хоча б теплі слова шани та щирої подяки. Краса, насамперед душевна, наших жінок – сильніша навіть за підступну війну.

Тому сьогодні ми розповідаємо про дівчат, які за більш спокійних часів таки представляють наше відомство серед тих, хто із зброєю у руках береже Україну.

Підкоряти все нові й нові вершини

До 25 років вона вже встигла скласти присягу на вірність українському народові, стрибнути з парашутом, вибороти бронзову медаль на чемпіонаті Державної прикордонної служби України з триборства та почати отримувати другу вищу освіту. І це лише те, що запам'яталося. Сержант Ірина Онопрієнко всюди поспіває – і на службі, і на змаганнях, і в особистому розвитку. Енергійна, позитивна та завжди готова «до бою» – так відгукуються про Ірину колеги по роботі й друзі.

можна сказати і про спортивний зал, де юна красуня готувалася до різноманітних змагань, на яких захищала честь рідної школи. Та й жоден літературний вечір не проходив без участі Ірини. Адже який захід може відбуватися без ведучої?

По закінченні школи Ірина вступила до Східноєвропейського університету економіки й менеджменту, що в Черкасах. Отож, згодом колекцію своїх досягнень Ірина поповнила дипломом магістра з готельного господарства. Як і годиться, студенткою Ірина проходила практику за спеціальністю – менеджер з туризму. Саме в той період наша конкурсантка зацікавилася психологією. Усві-

домлюючи, що одних тільки власних спостережень за клієнтами замало, аби розібратися в такій науці, вона вирішує здобути другу вищу освіту. Відтак сьогодні героїня нашої розповіді заочно опанує спеціальність практичного психолога у Черкаському національному університеті.

Незважаючи на те, що Черкаси знаходяться за сотні кілометрів від лінії державного рубежу, це місто тим не менш вважається колыскою українських прикордонників. Адже саме в Навчальному центрі Держприкордонслужби України, що поблизу Черкас, готують фахівців охорони вітчизняних рубежів. І ось, уже в лютому 2010 року, тримаючи в руках автомат, Ірина з хвилюванням промовляла текст військової присяги. Тепер у неї за плечима 4 роки служби. За цей час наша конкурсантка отримала документ про здобуття спеціальності молодшого інспектора прикордонної служби України, звання сержанта, а також гордо демонструє свою першу бронзову нагороду, виборену на змаганнях ДПСУ з триборства фізичних вправ.

Участь у міжвідомчому конкурсі «Красуня в погонах» особисто для Ірини стала ще однією можливістю випробувати себе та свої сили. Її девіз – експериментувати й не боятися покоряти все нові й нові вершини!

Ламаючи стереотипи

Коли у випускному класі школи Катерина Дашкова заявила рідним і друзям, що бажає стати офіцером і служити на кордоні, цю новину мало хто сприйняв всерйоз. Адже навіть найближче оточення не могло собі уявити, щоби Катя, яка гарно танцює та чудово малює, взяла на себе такий нежіночий тягар. Та дівчина у своєму бажанні зупинитися не стала й на подив усім таки вступила до Національної академії Державної прикордонної служби. Тепер же вона курсант-дружокурсник, майбутній юрист.

Насправді вирішальним у цьому несподіваному кроці став приклад батька-офіцера. І ніскільки не було страшно, що доведеться їхати з Харкова до Хмельницького, жити не вільним студентським, а регламентованим статутом курсантським життям. Вирішила – зробила. На тендітні плечі лягли зелені погони.

Чому обрала саме прикордонне, а не якесь інше військово-майбутнє? Напевно, на це дати однозначну логічну відповідь дівчині важко. Скоріш за все інтуїція підказала.

– Головне, – вважає Катерина, – що у нас є колектив. Це студенти після завершення занять прощаються й кожен живе своїм окремим життям. Для курсантів навчальний процес – це лише частина того, чим доводиться займатися. Чимало проблем доводиться вирішувати разом. І не має значення, хто ти – дівчина чи хлопець. Погони-то не різняться. Ти – прикордонник і відповідати будеш не лише за себе. Забезпечити спокій кордону – це одному не під силу.

Каті подобається її майбутня служба – бути обличчям держави, ставши в число тих, хто першими

зустрічає й останніми проводить людей, які перетинають кордон. Тому від стажування у пункті пропуску «Дяково» на українсько-румунському рубежі на Закарпатті – у повному захваті.

Коли дізналася, що для участі в конкурсі необхідно раніше за передбачений навчальною програмою строк опанувати водіння автомобілем, не розгубилася. Треба водити машину – неодмінно навчуся.

– До практичних навчань з водіння авто Катерина приступила лише декілька днів тому, – розповідає начальник її курсу підполковник Максим Токарчук, – і можна сказати, що як для водія-початківця вона дуже швидко усвоєла. Відступати – це не її.

Сьогодні Катерина пишається тим, що ті, хто не вірив у її прагнення піти сходишками військової кар'єри, змушені свої стереотипи ламати. І батьки мають всі підстави пишатися досягненнями доньки. Майбутнє ж своє «товариш курсант» бачить непростою, але світлим. І впевнена, що йтиме до своєї мрії так само впевнено, як і раніше.

Усвідомлений вибір

Нерідко про дівчат-курсантів можна почути таке: мовляв, надягти погони їх примусили батьки-військові, які аніскільки не цікавилися думкою та життєвими планами своєї дитини. А якщо до служби душа не лежить, то із часом злюбиться – стерпиться. Втім, у житті майбутнього офіцера-прикордонника Альони Олійник все сталося якраз навпаки.

Про можливий вступ доньки до Національної академії Держприкордонслужби в сім'ї Олійників йшлося попервах майже формально. Бо якщо є цілком законна можливість подати документи аж у п'ять вишів, то не варто «складати всі яйця до одного кошика». Про всяк випадок слід підстрахуватися де тільки можна. Та коли дівчина вперше перетнула поріг кузні «зелених кашкетів», то «запасний варіант» раптово став заданою ціллю Альони. І навіть гарантоване зарахування на бюджетне місце на престижну спеціальність у одному з провідних університетів столиці цього бажання зупинити було не в силах.

Із тієї пори промайнуло вже більш як півтора року. Здавалося б,

підліткова мрія уже мала б розбитися об суворі курсантські будні. Але й сьогодні Альона впевнена в тому, що у виборі своєму аніскільки не помилилася.

– Звичайно, на початку довелося несолодко, – зізнається курсант Олійник, – утім, попри всі труднощі, цікавого було значно більше.

Серед улюблених предметів Альони – ті, що знадобляться потім на кордоні. Оскільки вона вже проходила перше стажування на рубежі із Словаччиною й оцінила: зайвого в академії не навчають. І краще до служби після випуску йти підготовленою. Цікавий момент – дівчину зацікавила зазвичай недовіда наука – загальна тактика. Вона навіть взяла участь у роботі

наукового товариства з цієї дисципліни та успішно презентувала свою роботу.

Також, звичайно, не залишаються поза увагою англійська та

польські мови, які є безпосередньою спеціальністю майбутнього офіцера. Благо, можливостей опанувати іноземні філологічні премудрості у курсантів прикордонної академії вистачає.

– Альона – чудовий товариш, – розповідає начальник її секції сержант Христина Продан, – у разі потреби завжди допоможе. І я впевнена, що коли вона стане офіцером, то її підлегли не будуть роздумувати: робити те, що вона скаже чи ні. Вона не цурається ніякої роботи, в наряді бажає заступати сама. Думаю, що людям буде приємно з нею служити. У спілкуванні надзвичайно проста, не зазнається й уміє побудувати стосунки так, що їй просто неможливо відмовити.

Цієї ж думки дотримується начальник курсу підполковник Олександр Кулагін.

– Якщо так все буде й надалі, то з неї вийде справжній офіцер-прикордонник, який виконує все на совість, – зазначає далеко не

щедрий на незаслужені похвали командир.

Але не службою єдиною живе ця молода дівчина. І попри неабияку зайнятість, не полишає своїх захоплень шкільної пори – грає на піаніно та гітарі, малює та навіть бісером вишиває. А із спортом – буквально на «ти». Свого часу їй доводилося виступати на легкоатлетичних першостях у Києва, й усієї країни. Тренери просили «віддати» у професійні спортсмени. Та батько не дав.

Нудьгувати та нищити безцінний час юності у пустих забавках в очікуванні офіцерських зірок – це шлях не Альони. Проте все ж хотілося б, щоб він промайнув пошвидше. Мрія дівчини – служити на пункті пропуску через державний кордон та працювати безпосередньо з іноземцями.

При цьому Альона добре розуміє: жінкою-офіцером бути далеко непросто. Однак вірить: її доля – у поєднанні порядку на службі та жіночого щастя в сім'ї.

Великий піст – Свята Чотиридесятниця

У період з 3 березня по 19 квітня у православних людей триває Великий піст. Це час підготовки до найголовнішого церковного свята Воскресіння Христа – Великодня, яке нинішнього року відбудеться 20 квітня. Весною для душі стає для християнина період Великого посту, адже це не лише якісь особливі переживання під час богослужіння у храмі, а й можливість позбутися страстей, гріхів, стати кращим і ближчим до Бога. Дієвими засобами для цього є піст і молитва.

Світлана ДЕЙЧУК

Великий піст складається з двох головних частин: Чотиридесятниці – 40-денного посту, і Страсної седмиці. Якщо Чотиридесятниця присвячена переважно нашому покаянню й духовному відновленню, то під час Страсної седмиці увага віруючих зосереджена вже не на собі (не на боротьбі зі своїми пристрастями, а на найголовніших подіях у земному житті Сина Божого – останніх днях Його перебування в Єрусалимі, Таємній Вечері, зрадництві, суді, розп'ятті й смерті, яка через зішестя в пекло переходить у торжество Воскресіння. Великий піст – це не лише обмеження в їжі, відмова від м'ясних, молочних продуктів, яєць і виробів, що їх містять, а й переосмислення своєї духовності – думок, вчинків, способу життя, каяття й очищення від гріхів. Піст вимагає доволі серйозних зусиль над собою, прояви сили волі й характеру, виховання душі й контролю над своїми бажаннями.

Як харчуються у піст? Як його проводять?

Великий піст належить до суворих постів, а тому за Церковним статутом у цей період не варто

вживати рибу, крім свята Входу Господнього в Єрусалим (Вербна неділя – нинішнього року припадає на 13 квітня). Обмежується також вживання олії, яку Статут дозволяє лише у суботу та неділю. На практиці більшість християн дотримуються помірному посту, тобто вживають рибу й олію (крім середі та п'ятниці). Є також низка обставин, які дозволяють людині послаблювати свій піст – хвороба, важка фізична праця, похилий вік і перебування в дорозі. В таких випадках суворість посту може бути послаблена – наприклад, може вживатися молоко – але для цього необхідно звернутися за благословенням до священника, разом з яким визначити міру послаблення посту. Також від посту звільняються вагітні жінки, малі діти та ті, хто з вагомих причин не має можливості сам обирати, чим йому харчуватися – наприклад особи, які перебувають у відрядженні.

Кожна людина сама визначає, скільки їй потрібно в добу їжі і пиття. Як і всі інші продукти допоможуть уникнути занепаду сил найкраще?

Під час Великого посту можна готувати овочеві котлети з картоплі з чорносливом, капусти, буряків, моркви з родзинками, цибулі, з грибною начинкою; варити каші: рисову, перлову, гре-

чану з цибулею, грибами, олією. Майже в усі страви потрібно додавати приправи, свіжу і сушену зелень, що допоможе поліпшити смак навіть самого пісного частування. Щодня варто з'їдати в день не менше 400 грамів овочів і фруктів. Причому більше половини – у свіжому вигляді, адже при термічній обробці руйнуються багато живих вітамінів і біологічно активних речовин. Найбільш корисні темно-зелені й жовто-червоні овочі, оранжево-жовті фрукти й темно-червоні ягоди.

Дуже ситна й корисна квасоля, яка містить рекордну кількість легко засвоюваних білків, що робить цей продукт ідеальною альтернативою м'ясу. Крім того, в квасолі містяться практично всі вітаміни і мінерали, необхідні організму.

Насичена складними вуглеводами вівсянка заряджає бадьорістю на весь день і дає тривале відчуття ситості. У вівсянці міститься багато фосфору й кальцію,

а також вітаміну В1, дефіцит якого викликає втому й слабкість.

Шпинат – справжня комора цінного вітаміну С, що відповідає за опірність організму до застуд та інфекцій. А ще цей продукт надзвичайно багатий залізом – засобом номер один у боротьбі з втомою.

Чудовим джерелом бадьорості є банани, які швидко засвоюються організмом, даючи моментальний заряд енергії. А завдяки високій концентрації вітаміну В6, банани підвищують настрій, стимулюючи вироблення серотоніну – гормону радості. У період, коли доводиться багато в чому себе обмежувати, це особливо важливо.

Риба жирних сортів рясніє амінокислотами, що підвищують прасездатність. Тому в ті дні, коли риба дозволена, її обов'язково потрібно включати в своє меню.

Оливки ідеально підходять для будь-якого посту. Як і всі інші плоди рослин, вони не містять тваринних жирів, а масляна структура цих плодів сприяє швидкому насиченню, незважаючи на їх низьку калорійність.

Рослинна їжа – необхідний атрибут будь-якого посту – може посилити захворювання шлунково-кишкового тракту. Оливкова олія, що володіє обволажнюючою дією, захищає стінки шлунка та дванадцятипалої кишки, нормалізує кислотність і компенсує недолік жирів, необхідних для нормальної роботи тракту.

Протягом посту можна вживати продукти рослинного походження – картоплю та вироби з неї, різного роду супи, консерво-

вані та квашені овочі (помідори, огірки, капусту тощо), консервовані салати. Небажано вживати майонез, до складу якого входять яйця. Загалом пісна їжа повинна бути простою. У піст також не потрібно вживати алкогольні напої, особливо міцні – горілку, коньяк тощо. Лише у суботу та неділю, а також на свята дозволяється випити трохи вина.

Дотримуючись посту потрібно пам'ятати, що він відрізняється від звичайного голодування своєю духовною складовою. Великий піст передбачає віру в Ісуса Христа, щоденні молитви, періодичне відвідування церкви, а також могилок померлих родичів, а наприкінці посту – Сповідь і Причастя. Якщо є можливість, то бажано було б протягом посту щодня бувати у храмі, хоча б на короткий час – для того, щоб помолитися і попросити у Бога допомоги у проходженні цього духовного і тілесного подвигу. Необхідно також щонеділі бути зранку на Божественній літургії, а по можливості відвідувати й інші богослужіння. Православному християнину протягом посту також обов'язково потрібно прийняти хоча б один раз таїнства Сповіді і Причастя.

Головне завдання Великого посту полягає в очищенні душі, тому не лайтеся, не лихословте, не обманюйте, не конфліктуйте, залишайтеся спокійними і врівноваженими в будь-яких ситуаціях. У період Великого посту 2014 читайте духовну літературу, слухайте класичну музику, церковний спів, відвідуйте виставки з живописом і розвивайтеся духовно.

РЯДКАМИ КОБЗАРЯ

КАТЕРИНА (уривок)

Кохайтеся, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі – чужі люде,
Люблять лихо з вами.
Москаль любить
жартуючи,
Жартуючи кине;
Піде в свою Московщину,
А дівчина гине...
Якби сама, ще б нічого,
А то й стара мати,
Що привела на світ Божий,
Мусить погибати.
Серце в'яне співаючи,
Коли знає, за що;
Люде серця не побачать,
А скажуть – ледащо!
Кохайтеся ж, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі – чужі люде,
Згнуцаються вами.

Не слухала Катерина
Ні батька, ні неньки,
Полобила москалика,
Як знало серденько.
Полобила молодого,
В садочок ходила,
Поки себе, свою долю
Там занастила.
Кличе мати вечеряти,
А донька не чує;

Де жартує з москаліком,
Там і заночує.
Не дві ночі карі очі
Любо цілувала,
Поки слава на все село
Недобрая стала.
Нехай собі ті люде,
Що хотять, говорять:
Вона любить, то й не чує,
Що вкрався горе.
Приїшли вісти недобрії –
В похід затрубили.
Пішов москаль в Туреччину;
Катрусю накрили.
Незчулася, та й байдуже,
Що коса покрита;
За милого, як співають,
Любо й потужили.
Обіцявся чорнобривий,
Коли не загине,
Обіцявся вернутися.
Тойді Катерина
Буде собі московкою,
Забудеться горе;
А поки що, нехай люде,
Що хотять, говорять.
Не журиться Катерина –
Слізючки втирає,
Бо дівчата на улиці
Без неї співають.
Не журиться Катерина –
Вмиється сльозюю,

Василію Андреевичу Жуковському
на пам'ять 22 апреля 1838 года

Возьме відра, опівночі
Піде за водою,
Щоб вороги не бачили;
Приїде до криниці,
Стане собі під калину,
Заспіває Гриця.
Виспіває, вимовляє,
Аж калина плаче.
Вернулася – і раденька,
Що ніхто не бачив.
Не журиться Катерина
І гадки не має –
У новенькій хустиночці
В вікно виглядає.
Виглядає Катерина...
Минуло півроку;
Занудило коло серця,
Зажололо в боку.
Нездужає Катерина,
Ледве-ледве дише...
Вичуняла, та в запечку
Дитину колише.
А жіночки лихо дзвонять,
Матері глузують,
Що москалі вертаються
Та в неї ночують:
«В тебе дочка чорнобрива,
Та це й не єдина,
А муштрує у запечку
Московського сина.
Чорнобривого придбала...
Мабуть, сама вчила...»

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Промчалися бури і метели,
Дни стали по-весенньому ясні,
Хочу вас, дорогі наші жєниціни,
Поздравить с праздником весны!

Пусть радостью сияют ваши лица,
Пусть не страшат вас горе и беда
И всё, что в вас прекрасное таится
Не меркнет и не гаснет никогда.

А потому цветите розами всегда
И пусть зарей пылают ваши лица,
Чтоб не померкло, не угасло никогда
Все то, что в вас прекрасного таится!

Вас создал Бог для радости, добра,
Он так хотел, чтоб счастливы вы были –
Вы это счастье, безусловно, заслужили
А мы, мужчины, его бы ценили и любили!

Олег ЧЕРНИШОВ

ЗНАЙ НАШИХ!

Відстріляли на чемпіонство

Чоловіча і жіноча збірні
України завоювали золоті
медалі на Чемпіонаті світу
зі стрільби з лука, котрий
пройшов у Франції, в місті Нім.

Наталія УСТЬЯНЦЕВА

ту це справжня перемога. Ситуація в нашій країні спонукала нас змагатися ще старанніше», – повідомила Вероніка Марченко.

Чернівчанка Лідія Січенікова у складі жіночої збірної разом з Анастасією Павловою з Нової Каховки та львів'янку Веронікою Марченко стали чемпіонками світу. На шляху до фіналу українки перемогли збірні США та Білорусі. «Стати чемпіонами сві-

Чоловіча українська команда у складі Віктора Рубана (офіцер Держприкордонслужби України), Маркіяна Івашка та Георгія Іваницького здолала у фіналі японських опонентів і теж завоювала золоту винагороду.

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Олег БОЙКО
Заступник
головного редактора
Костянтин ПАСЕЦЬКИЙ
Черговий
по номеру
Максим СІБУРОВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15
Програму телебачення та сканворд надано ТОВ «Мега-Поліграф»
Замовлення:
Наклад: 8200 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтінська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net

Видається
з липня 1943 року